

*Отож у цій, у Зайчиковій, книжечці
розкаже Тато Зайчик, що було
із ним маленьким:*

*як він грався й ніжився;
яких спізнав пригод і насолод;
як виручав він друзів;
з ворогами
як вчився жити в мирі і добрі...*

*Це все було із Зайчиком — чи з нами?
І у твоїх, Зайчатку, тата й мами
було так само і пригод, і мрій,
і пустощів, і усмішок багато...*

*Ану ж бо, пригорнись до мами й тата —
і прочитайте про пригоди ці.
А потім попроси їх розказати,
які були в дитинстві мама й тато —
смішні, цікаві, радісні Зайці...*

Казочка про Зайчикова Знахідку

Жив собі Зайчик — в'ушка-сплюшка. Ходив на базарчик, грався з мушками, купував моркву й капусту хрумку, а іноді гризав кору в садку. Одне слово, жив, як усі зайці, — аж раптом надібав зернятка оці...

З базарчика якось він біг через ліс, велику морквину у торбі ніс і подумки нею вже ласував, аж раптом... спіткнувся і мало не впав.

— Ото вже роззява! — наш Зайчик шепче.

Та бачить — на стежці лежить мішечок. А в тому мішечку — зерняток зо двісті, таких маленьких, що шкода і з'їсти.

Узяв його Зайчик собі в торбину. Подумав: «Завтра у супчик вкину. Може, якась це заморська приправа, тож супчик у мене вийде на славу».

Та спробував вдома кілька на зуб і вирішив:

— Це не годиться в суп! Гірчить у роті, ще й аромату від цього нібито небагато. Не варто ними псувати страву. Краще я посаджу їх — цікаво...

А був наш Зайчик — варто сказати — трішечки, знаєте, лінькуватий. На грядці в нього все більше пусто — легше купити

